

# Kari Paavola

- muusikko on taiteilijan ystävä

Jokainen muusikko punnitsee jossain vaiheessa mahdollisuuksiaan ammattiharjoittamiseen kotimaan ulkopuolella.

Liki puolet elämästään maailmalla rumpalina viettänyt paluumuuttaja Kari Paavola jakaa kokemuksiaan hommien etsimisestä, löytämisestä ja ulkomaisissa keikkakehissä pärjäämisestä.

1990-luvun puolivälistä asti USA:ssa, Englannissa ja Itävallassa asuneen Kari Paavolan soittajanuran kulku ei ole niitä tavanomaisimpia. Mies päätti perheen perustettuaan palata viime kesänä synnyinmaahan, liki parin vuosikymmenen mittaiseksi venähtäneen ulkomaan keikan jälkeen.

Ensimmäiset pari vuotta USA:ssa, sitten 12 vuotta Lontoossa ja ennen paluutaan kolme vuotta Wienissä asunut Paavola innostui rummunsoitosta toden teolla yläasteella. Opastusta lajiin hän onnistui kinuamaan juuri Amerikasta palanneelta nuorelta **Sami Kuoppamäeltä**, ja esimerkin rohkaisemana Paavola muutti itsekin 19-vuotiaana Los Angelesiin MIT-kouluun opiskelemaan rummunsoittoa. Ennen lähtöään hän ehti soittaa suomalaisen ”brittipop”-genreen kuuluneessa Superheadsissa parin albumin verran.



Kari Paavolan rummustona oli maailmallakin suomalainen Kumu, joskin virvelitelineessä vierailee muitakin merkkejä Pearlista lähtien. Symbaalit ovat aina Zildjiania, josta kuvaushetkellä käytössä oli ohutta ja tummaa K-sarjaa.

Amerikkaan ei ollut alun perin tarkoituskaan jäädä, joten parin lukukauden jälkeen Paavola suunnitti päästötodistus kädessään Lontooseen.

– Ei Amerikkaan kannattanut jäädä työlövattomana muusikkona. Tyhmää jäädä kiinni 50 dollarin keikalla, ja saada viiden vuoden karenssi maahan.

Keikkailu USA:ssa kuitenkin kiinnosti, ja Lontoossa sattui onnekaasti, että ensimmäinen työllistävämpi artisti oli **David Gedge**, jonka päämarkkinat sekä levy- että keikkarintamalla olivat juuri Yhdysvalloissa. Gedgen luotsaamien Cinerama- ja The Wedding Present -bändien kanssa pyrhedettiin hittilistoilla asti.

### Vauhdikas varaslähtö

Lontoossa soittajan elämä näyttäytyi alussa turhankin auvoisena, kun melkein lentokoneen laskeuduttua Paavola löysi itsensä bändistä, jonka naisvokalistista sir **George Martinin** poika **Charles** alkoi sovata uutta tähtiartistia.

– Soiteltiin kolme kuukautta Martinin Air-studioilla Lyndhurstissa, jossa pyörivät kaikki maailman tähdet, ja me. Olin 22-vuotias ja ehdin jo iloita, että ”hitto, kun tämä kävi helpos-ti”, kunnes opin kantapään kautta ettei mikään ole varmaa. Projektista ei seurannut mitään, vaan kaikki haihtui ilmaan ties mistä syystä.

Soittajan elämä Lontoossa jatkui sellaisena kuin se olisi voinut Suomessakin olla: coveryhtyeitä, hääkeikkoja, bilebändejä, pubisäestyksiä. Ohessa löytyi vakituinen soitonopettajan homma tarjoamaan taloudellista turvaverkkoa suhdanneherkälle keikkailulle.

Brittipop-bändien jälkeen Paavola pääsi Lontoossa monien yhteensattumien summana komppaamaan soul-, funk- ja R&B-artistejä, joista tunnetuimpia on James Taylor Quartetin ja Ingocniton laulajana tunnettu **Noel McKoy**. Afroamerikkalainen ja länsi-intialainen kehä laajeni luontevasti Stratford Royal East-teatteriin, jonka montussa Paavola soitti merkillisiä joulumusiikkaaleja, vaikkapa Tuhkimoa hiphop-versiona.

### Pubista piireihin

Paavola tähdentää, että metropoleissa selviytyäkseen on tärkeää ajatella uraa huomisillan keikkaa pidemmälle. Jos haluaa soittaa, pärjätä ja menestyä, kaikki keikat tehdään ja niin hyvin kuin osataan. Palkka saattaa olla kehuoakin kehnempi, mutta jos sylkee ruohonjuuritason tarjouksille, jäävät rahakeikatkin aikanaan saamatta.

Esimerkiksi Paavolan tunnetuin kiinnitys Womack & Womack natsasi muutaman punnan heitokeikan kautta. Maailmankuulu hitintekijäduo sattui pistäytymään publiin, jossa Paavola säästi paikallisia laulajia, ja mies päätyi viideksi vuodeksi Womack & Womackin keikkakokoonpanoon, lopulta jopa bändilideriksi.

Paavolan mukaan pääsy minkäänlaisiin piireihin edellyttää angloamerikkalaisessa maailmassa yltiöpäistä sosiaalisuutta, halua tutustua ja syöksyä tilanteisiin. Samalla tulee varoa astumista kenenkään varpaille, esimerkiksi varastamalla töitä kollegoilta tarjoamalla itseään keikoille polkuhintaan. Paavolan mielestä muusikoilla, joilla pukkaa eniten keikkaa tuntuu olevan samankaltainen persoonallisuus: he ovat joviaaleja, leppoisia ja luontevia.

– Suuren osan keikoistani olen saanut puhumalla, mutta olen pitänyt ne soittamalla! Paavola tiivistää.

### Mutkia ja oikoteitä

Soittajalla on ulkomaille kaksi väylää: jos soittaa bändissä, on kätevämpää pitää tukikohta Suomessa ja heitellä täältä verkkoja isommille vesille. Sessiosoittajan on sen sijaan lähdettävä itse matkaan, yksin. Oma reissuaan Paavola ei tunnu katuvan miltään osin.

– Pärjääminen maailmalla on mahdollista. Jos on nuori ja nälkäinen niin sinne vaan! Paavola rohkaisee toppuutellen kuitenkin, että oikoteitä menestykseen tuskin löytyy mutta mutkia matkaan sitäkin enemmän.

– Suomalaisille muusikoille on eduksi, että esimerkiksi Lontooseen voi mennä omana itsenään, siellä ei ole Suomesta tietoa eikä siis ennakoasenteita meikäläisiä kohtaan. Isompien maiden kansalaisiin liittyy rankkaa stereotyyppittelyä, jota ei voi kuitata pelkkänä vitsailuna, vaan se on aina taustalla ja pulpahtaa esiin monissa tilanteissa.

### Ei ikälisiä

Ulkomaalaiselle kontaktien luomista voivat vaikeuttaa kulttuuriset koodit, kuten se, että vaadittavan joviaalin sosiaalisuuden ja aggressiivisen itsensä markkinoinnin välissä on raja, jota ei pidä ylittää. Ainakaan Englannissa jälkimmäistä lähestymistapaa ei siedetä. Jos soittaja näkee seuraavan keikan ainoastaan tilaisuutena, josta hakee vain itselleen välitöntä hyötyä, se aistitaan.

– Pitää viestittää, että tulen siksi koska se on hauskaa ja koska haluan. Soiton täytyy tulla sydäimestä – ainakin 90-prosenttisesti.

Musiikkibisnes on pelikenttä, ja vaikka isot markkinat tuovatkin kentälle kaikenkirjavaa vilunkimiestä, Paavola kertoo onnistuneensa välttämään pahimmat vedätykset maailmalla viettäminään vuosina. Toki ala on kauttaaltaan alipalkattu ja sikäli jokainen soittaja joutuu huijatuksi koko ajan, mutta ei tietämättään.

### Setit puoliksi

– Puolet kamoistani on Lontoossa, ja pysyvätkin niin kauan kun siellä keikkoja riittää. Kohta taidan tosin olla jo ”entinen kansainvälinen rumpali”, paluumuuttaja Paavola naurahtaa esitellessään kalustoaan Helsingin Kaapelitehtaan kämpällä.

Paavola on vannonut uskollisuuttaan muutamalle merkille, mutta myöntää auliisti että jokaisella tunnetulla tehtaalla on hyvää tarjolla. Kyse on ennemminkin siitä, miten soittimiaan virittää, demppaa, soittaa – ja millä kapulalla.

– Kapulaa vaihdan sen mukaan, millaista peltisoundia tarvitaan. Ja laukut ovat täynnä demppipatentteja, joita olen leikellyt vanhoista kalvoista. Niillä saa nopeasti erilaista soundia ilman, että tarvitsee vaihtaa rumpua.

Paavolalla on suosikkinsa soittimissa ja musiikinlajeissa, mutta inhokkeja ei. Hän soittaa mukisematta esimerkiksi sähkörummuilla tai millä tahansa, mikä tuo tilanteeseen tarvittavan moodin.

– Ajattelen niin, etten ole taiteilijan ystävä, ja siitä katsoen minulla ei ole mitään mitään vastaan.

Sähkösetistä puheen ollen, nuorille rumpaliksi aikoville Paavola ei kuitenkaan suosittelisi harjoittelua padeilla.

– Siinä ei opi ollenkaan soundin muodostusta, kun triggaa jonkun toisen soittamaa samplea. Oman, hyvän soundin synnyttäminen rummulla vaatii aikansa, ja siihen liittyy myös virittämisen opettelu.

”Keikkoja voi hankkia puhumalla, mutta ne pidetään soittamalla!”